

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 7.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950814161168/facsimile.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Troe mig dog: Møkket er intet Menneskes Ven! Frygter ikke, at Ederes inderste Væsen skal komme for Lyset! Hørst da ville I selv ret føle hvilken Stat I best besidde, ligesaa vist som I aldrig ere fattigere, end naar I ruge over Eder selv som den Gjerrige over sin Stat. Vi tilhøre ikke os selv, vi tilhøre hinanden og skulle ikke, af Frygtsagtighed eller Mistænksomhed, gjøre os selv til Bedragerere, ved at forholde Andre deres lovlige Eiendom. Sagnet siges I „i kvindelig Ødmuyghed“: (Den faaer jo Skyld for saameget, saa kan den sagnetens bare Ansvarer for en saadan Bagatel): „Vi give hvad vi have, men vi ere langt fra saa indbildte at troe at Verden har vor Hjælp behov, eller at Andre bryde sig om hvad vi tænke.“ Saadan Tale kommer af den falske Beskedenhed, som ret besect, er Mangel paa Agtelse for det Guddommelige. I, som kunne falde i Genrykkelse over en Blomst eller en smuk Udsigt, hvor kunne I tale med en saadan Uegtydelighed om den menneskelige Mands Blomster i Eder selv! Der er rigtigt at beundre Guds Skaberkraft i det Smaa: „det Mindste, han har skabt, er stort!“ Men kun lidet ære I ham, hvis I ikke tillige erkjende at det Største han har skabt, det han skabte i sit eget Billede, er stort og heiligt. Verden trænger til os Alle, til alt det Lyk, den kan faae; derfor skal ingen af os sætte sit under en Skjeppe. Føler Du Dig ikke endnu i Besiddelse deraf, da er Du uanskyldt for intet at meddele; men vær da overbevist om at den stunnende Gnist

seent eller tidligt vil tænkes. Det kan ogsaa tænkes, at Lyset brænder i Din Sjæl, men at Du ikke er istand til at fængsle det i Ord, eller udtrykke det i Dugang med Andre. Det er da ikke Din Skyld at Du intet aabenbarer, men sikkert kommer den Lid, da Du vil blive istand dertil.

„So meer sig Vanden Klarer,
So mædre vished den paa Ddet sparer!“

siger en af vore Digtene; ja han gaaer videre ved den Paastand, at den, som ikke kan udtrykke sin Tanke i Ord, kommer ikke i Himlen.

Derfor gjøre I Uret i at kalde Eders Indeslutethed Kvindelighed, thi den er intet Fortrin, men en Mangel, om end en Mangel, hvori I selv ere ganske uskyldige. Den sande Kjærlighed, og fra den er dog ikke Kvindeligheden udelukket, opfordrer os til i den videst mulige Udstrækning, at hengive os til Menneskene, og de, som selv ikke kunne det, skulle idetmindste modtage i et hjærtligt Hjerte, hvad der er udgaaet fra Hjertet.

Saaledes føler jeg Trang til at hengive mig til Eder, som en Veninde til sine Veninder, som en Søster til sine Søstre. Naar jeg troer kanske i flere Retninger at kunde indvirke paa Eder, saa er det fordi jeg veed hvormeget I have indvirket paa mig; thi meget har jeg modtaget af Eder, meget Effønt har, gennem Eder aabenbaret sig for mig, uden at I have tænkt paa at